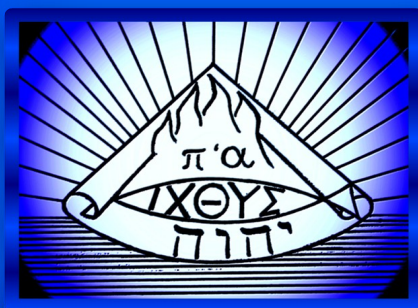

CREDO !!!

VERÍŠ...?
ale **KOMU ? ČO ? V ČO ?**

VYZNÁVAŠ...?
ale **ČO ? AKO ?**

M. B. BenJan

CREDO

VERÍŠ...
KOMU, ČO a V ČO

VYZNÁVAŠ...
ČO a AKO

M. B. BenJan

Obsah

Prológ ...5

1. časť: CREDO = VERÍM ...9

Čo znamená veriť ...9

Veriť (dôverovať) niekomu/niečomu ...9

Veriť v niečo ...13

Teda komu a v čo veriť? ...17

O viere kresťanov ...17

Niektoré atribúty viery ...18

Krátke zhrnutie obsahu 1. časti ...21

2. časť: CREDO – VYZNANIE ...24

Čo je vyznanie? Čo sú tzv. „všeobecné“ vyznania ...24

O viere a rozume ...26

Môže dospelý človek veriť ako dieťa? ...26

Dôležitosť vyznania ...28

Neverbálne vyznania ...29

Verbálne vyznania kresťanov...30

Kréda „starovekých teológov“ (tzv. „všeobecné vierovyznania“)...32

Autentické vyznanie apoštolov: *Ježiš je Kristus – Boží Syn* ...40

3. časť: CREDO OSOBNÉ ...45

O mojom kréde ...45

Moje krédo – krátka verzia ...45

Moje krédo – stredná verzia ...47

Moje krédo – podrobná verzia...50

4. časť: APOLÓGIA osobného kréda ...57

Apológia s citátmi z Písma a s odkazmi na biblické texty, s ich exegézou a polemikou s nebiblickými názormi ...57

I. Boh je Duch. (Je teda neviditeľný a nezobraziteľný) ...57

II. Boh je taký, ako sa sám predstavil vo svojom Slove. (Nie je na „obraz človeka“, ako si ho mnohí predstavujú)....58

- III. Stvoriteľom všetkého je Boh. (A nie „slepá náhoda a dlhý čas“) ...64
- IV. Človek je stvorený na Boží obraz. (Nie je, a nikdy nebude bohom, či bohu podobným) ...68
- V. Človek je zradca. (A zrada si zaslúži smrť) ...70
- VI. Boží trest (V minulosti potopa. V budúcnosti oheň.) ...71
- VII. Božie zaslúbenia a pravidlá. (Zaslúbenia majú svoje podmienky) ...72
- VIII. Božie Slovo je večné. (Človek je nekompetentný ho meniť) ...73
- IX. Božie meno je sväté. (Je hriech ho zneužívať, ale aj ignorovať) ...78
- X. Boží Zákon a Zmluva. (Sú záväzné pre človeka) ...80
- XI. Boží plán záchrany. (Jeho realizácia prostredníctvom Ježiša Krista) ...85
 - O Ježišovi, ktorý sa stal Kristom ...86
 - Syn človeka a Syn Boží ...88
 - Kristus – cesta k Bohu a podmienky spásy ...91
 - Kristovo dielo ...96
 - Zrodenie Syna Božieho ... 97
 - Syn Boží a Boh ...101
- XII. Boh je Duch. (Aj Boží duch je duchom, nie „osobou“) ...110
- XIII. Kristova Cirkev. (Nie je ľudskou „organizáciou“) ...123
- XIV. Zem sa pomíne. (A jej koniec je zrejme blízko) ...129
- XV. Boží súd príde, nik sa mu nevyhne. (Čaká nás odmena alebo trest) ...135

Epilóg ...141

Prológ

Tento prológ by mal dať odpoveď na tri otázky: O čom? Z čoho? a Prečo? Teda: O čom je táto kniha, čo je jej hlavnou témou, obsahom? Z čoho vychádza, z čoho čerpá, a o čo sa opiera? A prečo je to všetko potrebné, dokonca životne dôležité?

O čom?

Titul knihy naznačuje o čom je: o *crede*. Túto stručnú odpoveď však treba doplniť a spresniť:

- a) vysvetliť, čo to je *credo* (krédo),
- b) povedať, ako sa autor mieni vyrovnáť s touto napohľad možno jednoduchou, v skutočnosti zložitou témou.

Latinské slovo *credo* má viac významov. Uvediem tri najznámejšie, resp. najčastejšie používané:

1. Základný význam je *verím* (sloveso v 1. os. jedn. čísla) – v zmysle *verím* (*dôverujem*) *niekomu* (*niečomu*), alebo aj *v niekoho* (*v niečo*).

2. Keďže sa týmto slovom začínali vyznania viery: „*Verim...*“ *atd.*, slovo *credo* (krédo) sa začalo používať v kresťanstve vo význame „*vyznanie*“ (podstatné meno) – stručné zhrnutie toho, v čo a čomu ľudia istého spoločenstva veria, čo verejne proklamujú alebo si pripomínajú v súkromí (a to vo forme akejsi „modlitby“, či skôr „recitácie“).

3. Neskôr sa slovo *credo* (*vyznanie*) začalo používať aj v zmysle *vierouka* (ako synonymum slova *konfesia* – *confessio*). Teda už nie stručné zhrnutie, ale výklad učenia (často podrobný, obsiahly) istého, konkrétneho (v niečom sa od iných odlišujúceho) spoločenstva kresťanov, t.j. cirkvi, denominácie. No a napokon *vyznanie* (*credo* alebo *konfesia*) sa používa aj na označenie konkrétneho spoločenstva kresťanov, kresťanskej cirkvi (denominácie).¹

Hovoríme o vyznaní, kréde, konfesii kresťanov, ale treba pripomenúť, že svoje vyznania majú aj iné ako kresťanské náboženské spoločenstvá: napríklad v judaizme je to vyznanie *Šema Jisra'el* (*5M 6,4n*), a u moslimov vyznanie *Šaháda* (patrí k tzv. piatim pilierom islamu).

Vyznania sú rôzne, a to čo do obsahu i rozsahu: *stručné*, ktoré sú používané najmä pri niektorých cirkevných úkonoch (bohoslužby, prijímanie nových členov do spoločenstva a pod.). Sú *vyznania podrobnejšie*, zhrňujúce hlavné vieroučné zásady a odlišnosti od iných cirkví; a sú aj *veľmi podrobné vyznania* s výkladom, a s odôvodnením odlišnosti, t.j. s obranou (*apológiou*) proti event. napadnutiu. Takéto podrobné vierovyznanie často slúži aj na vyučovanie (plní funkciu *katechizmu*).

¹ Príklady: „Evanjelická cirkev augsburského vyznania“ „Ev. cirkev helvétskeho vyznania“ (Confessio Helvetica) „České vyznanie (konfesia)“ (Confessio Bohemica).

Okrem vyznaní „špeciálnych“ (používaných iba jednou cirkvou, denomináciou) sú aj tzv. kréda „všeobecné“ („katolícke“, „ekumenické“),¹ ktoré používajú viaceré cirkvi (zd'aleka však nie všetci kresťania, ako sa niekedy tvrdí, alebo ako naznačujú ich vyššie uvedené pomenovania). Niektorí ich používajú iba „z lásky k tradícii“, iní im však pripisujú veľký význam – ctia si ich často viac ako výroky samotného Písma, a podobne ako tzv. dogmy² ich pokladajú za akési „večné pravdy“. Ide najmä o tieto staroveké vierovyznania: takzvané *Apoštolské vyznanie*,³ ktoré je najznámejšie, a potom napríklad: *vyznanie Nicejské, Nicejsko-konštantínopolské, Chalkedonské a Athanázo*. (Povieme si o nich podrobnejšie v 2. časti knihy).

V tejto knihe sa budeme zaoberať prvými dvoma tu uvedenými významami slova *credo*: v **1. časti** jeho významom *verím* (a tým, čo s *verením* súvisí), v **2. časti** knihy významom *vyznanie* (a tým, čo s tým súvisí). **3. a 4. časť** sú venované *osobnému krédu* (a jeho výkladu).

Čo mám na mysli, keď píšem, že sa budeme zaoberať aj „tým, čo s *verením* (*vierou*) a *vyznávaním* (*vierovyznaním, krédom*) *súvisí*“?

Ak niekto povie „*credo*“ – „*verím*“, celkom prirodzene sa natískajú otázky, ktoré „s tým súvisia“: *veríš KOMU?* a *ČO?* (popríklad *V ČO?*)⁴: Veríš Bohu, či niekomu inému? Veríš všetko, či iba „niečo“? Veríš absolútne (bezpodmienečne) alebo iba „relatívne“ (pochybovačne)?

Ak povieme „*credo*“ (krédo), a máme pritom na mysli „*vyznanie*“, chceme vedieť „aj to, čo s tým súvisí“: aké je to vyznanie – *ČO vyznávaš?* a *AKO to vyznávaš?* Čo je obsahom tvojho vyznania, aká je forma, spôsob (a tiež aký je význam a dôsledky toho vyznania, resp. vyznávania?).

Pri *hľadaní odpovedí* na uvedené otázky sa nezaobídeme bez *hľadania* – porovnávania rôznych kréd, a bez ich konfrontovania s Písmom. A to *hľadanie* by malo vyústiť v *nachádzanie toho, čo je správne!*

¹ Slovo *katolícky* (z gréckeho *καθολικός* – *katholikos*) znamená *všeobecný*, týkajúci sa všetkých, univerzálny (nejde tu teda o niečo, čo sa týka iba rímsko- alebo grécko-katolíckej cirkvi). Podobný význam má v tomto kontexte aj slovo *ekumenický*.

² Dogma (po grécky *δόγμα*) je vyslovené tvrdenie, téza, o ktorom sa v danej oblasti alebo v určitom spoločenstve (v cirkvi) nepochybuje. Pritom však mnohé „cirkvené dogmy“ nemajú biblický základ, ba sú v príkrom rozpore s Božím slovom.

³ Píšem „takzvané“, pretože nemá nič spoločné so skutočným vyznaním apoštolov. Vzniklo totiž niekoľko storočí po ich smrti. Ak chceme poznať skutočné vyznanie apoštolov, musíme vychádzať z toho, že všetci apoštoli boli Židia, a preto pokiaľ ide o ich poznanie (a teda aj vyznanie) Boha, to nemohlo byť iné ako vyznanie všetkých židov. A tým je, ako vieme, *Šema Jisra'el* (5M 6,4n). A pokiaľ ide o ich vyznanie o Ježišovi, to (ako vieme z evanjelií) bolo veľmi krátke a jednoznačné: „*ty si Kristus*“ (Mt 16,16; Mk 8,29; tiež J 11,27). Pripomínam, že *Kristus* (grécky *Christos*, hebrejsky *Mášjah*, aramejsky *Mešichá*) znamená *Bohom pomazaný* (v zmysle *vývolený a poverený výnimočným poslaním*). Podrobnejšie neskôr.

⁴ O rozdiel medzi „veriť niečo (niekomu)“ a „veriť v niečo (v niekoho)“ si povieme neskôr.

Z čoho?

Jednoduchá odpoveď: vychádzam z mojej staršej knihy „Moje krédo...“¹ Túto stručnú odpoveď však treba tiež doplniť a spriesniť:

- a) Zmienená kniha vyšla pred štvrtstoročím, a jej „rozsah“ (a pravdaže, aj obsah) bol podstatne menší (čo do „šírky“ i „hlbky“).
- b) No zďaleka nie je to iba zmienená kniha, z čoho vychádzam. To, o čo sa hlavne opieram, sú informácie, ktoré nám Boh poskytol vo svojom Slove, ale aj v iných svojich „správach“ – v tzv. Božích zjaveniach.

Predchádzajúca časť úvodu končila slovami **čo je správne**.

Čo je teda správne? Je správne to, čo je obsahom toho, v čo verím, a čo vychádza od Toho, komu verím?

Ja som kresťan, moja odpoveď teda nemôže byť iná ako „**verím BOHU!**“ Pretože verím v *Neho*, verím *Jemu*, a to vo všetkom a výlučne. To znamená, že **moje myslenie a konanie vychádza z informácií, ktoré mám od Boha a o Bohu**, a že neverím nikomu a ničomu, čo je v rozpore s týmito informáciami.

Informácie od Boha a o Ňom mám predovšetkým z **Božieho Slova**. Tie sú nadradené nad všetkými ostatnými informáciami, nad tými, ktoré som v celom svojom živote získaval inak ako dôkladným poznávaním *Božích zjavení* – tých, medzi ktorými je na prvom mieste práve Božie slovo.² Riadim sa teda zásadou: *všetko s Božím Slovom konfrontovať, a podľa neho korigovať! (sola Scriptura! = iba Písmo!)*.

V Božom Slove sú všetky (pre nás potrebné) informácie *od Boha a o Bohu*. Pritom medzi informáciami, ktoré tam nachádzame (a ktorých je mnoho), treba rozlišovať: rozpoznať tie, ktoré majú *najvyššiu dignitu* (podrobne som o tom písal v niektorých svojich predošliých knihách, napr. **BOŽIE SLOVO – SVETLO**). Stručne možno povedať, že najdôležitejšie sú tie informácie, ktoré nám pomáhajú poznať (vždy hlbšie a lepšie poznávať) Boha a Ježiša Krista, a potom tie, ktoré obsahujú podmienky našej spásy. S tým vlastne súvisí aj odpoveď na tretiu otázku zo začiatku úvodu:

¹ Celý jej názov je „**MOJE KRÉDO**, v čo, komu a prečo verím“ (vyd.: MBKB Sliach; signatúra: Marek Beem; rok vydania 1997; počet strán 88).

² Okrem Písma (Božieho slova), ktoré je hlavným *Božím zjavením*, sú aj iné Božie zjavenia: takým je napríklad *všetko, čo Boh hovoril a konal prostredníctvom svojho Syna* (vyvoleného „posla“, „vyslancu“) Ježiša Krista. Ďalším Božím zjavením je *to, čo „Boh hovorí“ prostredníctvom svojho konania*: či už je to Jeho stvoriteľské dielo alebo riadenie sveta – to, ako Boh konal v dejinách (a koná v súčasnosti), ale aj to, čo pôsobí v mysliach svojich synov a dcér. To všetko hovorí (svedčí) o Bohu – o Stvoriteľovi a Pánovi všetkého: o tom *Kým a akým je*, ale aj o tom, *čo je v zhode, a čo je v rozpore s Jeho vôľou*.

Prečo?

Jednoduchá odpoveď: Lebo ide o život. No aj túto odpoveď treba doplniť a spresniť:

Ide nielen o tento život (ktorý „v tom lepšom prípade“ trvá pár desaťročí, a je naplnený mnohými trápeniami), ale o život večný, keď Boh s tými, ktorí Ho prijali a zostali Mu verní „...*bude prebývať, a oni budú Jeho ľuďom; On sám, ich Boh, bude s nimi. Zotrie každú slzu, a smrť už viac nebude, ani smútok, ani nárek, ani bolesť už nebude...*“ (Zj 21,3-4)

„...*večný život je v tom, aby poznali Teba, jediného pravého Boha i toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista.*“ (J 17,3)

„*Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nik kto verí v Neho nezahynul, ale mal večný život.*“ (J 3,16)

„*Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže uzrieť Božie kráľovstvo.*“ (J 3,3)

Tieto biblické citáty (tri z nich sú výroky Ježiša Krista) patria nepochybne medzi tie najdôležitejšie. Z nich (a z iných s podobne vysokou dignitou) budem vychádzať pri hľadaní odpovedí, ale i pri posudzovaní pravosti toho, čo nám zanechali predkovia (aj tí, ktorí boli pri formovaní vierouky kresťanskej cirkvi). Pri zachovaní úcty k nim¹ nesmieime zabúdať, že to boli ľudia. Omylní, a navyše ovplyvnení paradigmou svojej doby a svojho okolia.² Preto nemôžeme ich výroky klásť na roveň výrokov Božieho slova (ako sa to, žiaľ, často stáva).

Ak napríklad pri konfrontácii určitého vyznania s Písmom zistíme, že sa v niečom odchyľuje od spomenutej zásady *sola Scriptura*, musíme, ako som už naznačil, hľadať iné. A ak také nenájdeme, mali by sme mať odvahu formulovať svoje „osobné krédo“. Samozrejme, musíme pritom vychádzať z Písma (to znamená, že ho musíme poznať). Ak nie sme si istí, prijmime radšej formuláciu niekoho iného, o kom vieme, že jeho motivácia, jeho viera a miera jeho poznania dáva záruku, že sa čo najviac priblížil pravde (píšem „priblížil“, pretože pravdu v jej plnosti pozná len sám Boh).

¹ Tzv. „cirkevní otcovia“ boli v istom zmysle „priekopníkmi“ nielen pri šírení a formovaní cirkvi, ale aj pri formulovaní jej vierouky. Za mnohé im vďačíme, no nemôžeme nekriticky preberať všetky ich názory.

² Vtedajšia paradigma, určujúca myslenie (najmä vzdelancov) vychádzala predovšetkým z pohanskej gréckej filozofie (hlavne z Platóna a Aristotela), a je zjavné, že bola ovplyvnená aj vtedy panujúcim pohanským polyteistickým (opäť najmä, aj keď nie iba, gréckym) náboženstvom a mytológiou.

Epilóg

Kniha CREDO je z môjho hľadiska ¹ akýmsi „zhrnutím“ (stručným súhrnom). A to v dvojakom zmysle: 1. zhrnutím mojej práce (presnejšie toho, čo som doteraz napísal), 2. zhrnutím toho, čo je najdôležitejšie pre mňa (ale aj pre každého hriešneho človeka) z celého obsiahleho obsahu Božieho Slova.

Zhrnutie mojej publikačnej práce.

Táto 37. moja kniha (pokiaľ ide o tzv. „duchovnú literatúru“, tak tridsiata) istým spôsobom veľmi stručne sumarizuje to, o čom som písal v minulosti. Aj predošlé moje publikácie sa venovali témam, súvisiacim s vierou, resp. s otázkami týkajúcimi sa duchovného života človeka, pravdaže, v rôznom rozsahu, ale aj rôznych súvislostiach, a teda aj s rozličnými akcentmi. No vždy išlo o ten istý zámer: pri rozoberaní rôznych životne dôležitých otázok (týkajúcich sa tohto i večného života človeka), konfrontovať ich s biblickým pohľadom, s faktami, opierajúcimi sa o Božie Slovo. V priebehu dlhého času (takmer dvoch tisícročí) totiž pohľady na tieto otázky (a teda aj odpovede na ne) boli neraz deformované rôznymi „módnyimi“ nebiblickými (presnejšie Božiemu Slovu protirečiacimi) predstavami, názormi. A ľudia, neznalí Písma ich neraz akceptujú. Pretože sa domnievajú, že sú naozaj súčasťou Kristovho učenia – kresťanstva (alebo, že sú s ním zlučiteľné).

Zhrnutie „jadra“ Božieho Slova

– toho, čo je treba nutne poznať, aby človek „neminul cieľ života“, aby mohol žiť „sub specie aeternitatis“.

Pravdaže, vzácné je celé Božie Slovo, a je dobré ho poznať. Ale skutočné (teda nie iba povrchné) poznanie niektorých jeho častí je nevyhnutné pre spásu človeka. Ide hlavne o tie časti Božieho Slova, ktoré poskytujú odpoveď na nasledovné otázky:

1. Theo-logické (θεός-λόγια; „náuka o Bohu“). Ide o pravé (biblické) *poznanie Boha*.
2. Christo-logické (Χριστός-λόγια; „náuka o Kristovi“). Ide o pravé (biblické) *poznanie Ježiša Krista*.
3. Soterio-logické (σωτηρία-λόγια; „náuka o spáse“). Ide o *poznanie všetkého, čo (podľa Písma) súvisí so spásou človeka*.
4. Eschato-logické (έσχατος-λόγια; „náuka o posledných veciach“). Ide o *poznanie toho, čo sa (podľa Písma) stane so svetom a s nami*.

Je tragédiou mnohých ľudí (vlastne ich veľkej väčšiny), že práve v týchto základných otázkach majú najviac zmätkov. Jedni preto, že

¹ Zdôrazňujem „môjho“ hľadiska, pretože iní ju budú, samozrejme, „vnímať“ (a posudzovať) inak. Týka sa to celkom iste aj vás. Nech je už vaše hodnotenie akékoľvek, pokúste sa teraz venovať trochu pozornosti tomuto „môjmu“ hľadisku“.

im nevenujú žiadnu pozornosť (napriek tomu, že ide nepochybne o najdôležitejšie otázky zo všetkých, ktoré sa týkajú ich života). Iní preto, že ľahkoverne prijímajú lži, šírené nepriateľmi Boha.

Žiaľ, k týmto dezinformovaným patria aj niektorí z tých, ktorí skutočne hľadajú, ktorí túžia poznať pravdu (týka sa to teda aj mnohých kresťanov)..., ale sú príliš leniví (eufemicky „pohodlní“), a tak ľahko uveria rôznym falošným „radám“ (nezáleží na tom, či sú „anonymné“ (prevzaté napríklad z internetu) alebo pochádzajú od „profesionálnych“ učiteľov (tzv. „duchovných“, kazateľov). Príčinou ľahkovernosti, nedôslednosti týchto ľudí je to, že tie „rady“ nekonfrontujú so skutočným zdrojom Pravdy, s Božím Slovom. Teda nekonajú tak, ako v časoch apoštola Pavla konali berijjskí Židia (*Sk 17,11*) – a ako by mal aj v súčasnosti konať každý, komu ide o skutočné POZNANIE PRAVDY !

Pri nedodržaní zásady konfrontovania a korigovania všetkého, čo nám je predkladané Božím Slovom (sola Scriptura!) sa napríklad môže stať, že človek, ktorý „sa počíta za kresťana“, v skutočnosti nepozná Boha ani Ježiša Krista (hoci práve Ježiš hovorí, že je to dôležité pre večný život): nevie napríklad to, že pravý Boh je jediný, a že Ježiš je Božím Poslom (*J 17,3*), ktorý dostal od Boha veľké, božské vlastnosti i kompetencie a právomoci. Alebo sa spolieha na tzv. „lacnú milosť“: nevie, že pre svoju spásu musí aj niečo urobiť, splniť niektoré Bohom dané podmienky (*Mt 7,21-23*). Alebo má úplne cudzie (pohanské) predstavy o tom, čo bude po jeho smrti: že to napr. nebude žiadna „reinkarnácia“, ani „okamžitý vstup do duchovného sveta“, ale ozajstná smrť („spánok smrti“, t.j. dlhý čas „bez vedomia“), a potom (po všeobecnom vzkriesení) príde Boží súd (*Kaz 3,17; J 5,22; 16,8; 1Tim 5,24*).

Ak budeš dôsledný a poctivý, ak budeš konať ako oni spomínaní berijjskí Židia, iste aj ty dospeješ k svojmu osobnému krédu. Možno nebude celkom „originálne“, možno bude obsahovať niektoré prvky iného (niekým iným formulovaného) vyznania. Musíš mať však odvalu toto svoje osobné krédo formulovať, a pritom sa musíš oprieť o dve veci: **1.** O úžasné dielo tvojho Stvoriteľa, o vzácny dar, ktorý si od Neho dostal – **o svoj vlastný rozum, úsudok.** **2. O Božie Slovo: vždy** (opakujem VŽDY!) **musíš úvahy**, či už tvoje vlastné, alebo tie, ktoré si prevzal od niekoho iného (a je úplne jedno od koho) **konfrontovať s Božím Slovom.** Pritom nezabúdaj, že ak v niečom nemáš jasno, potom posledné slovo musí mať to, čo o tej otázke hovorí tá časť Božieho slova, ktorá má najvyššiu dignitu. Bez toho, aby som sa tu púšťal do podrobností, ¹ aspoň naznačím, že vo veľkej väčšine prípadov pôjde o

¹ Ak chceš viac vedieť o dignite (poprípade aj o tzv. hermeneutike), ktoré sú pre správne porozumenie pravému významu niektorých častí Božieho slova nevyhnutné, prečítaj si niektorú z mojich predchádzajúcich kníh (napr. „BOŽIE SLOVO (SVETLO)“ alebo „Malý príspevok... k SEMPER REFORMANDA“).

biblické knihy zaradené na začiatok SZ a NZ (v starozmluvnej časti Písma je to päť kníh Mojžišových, v novozmluvnej štyri evanjeliá).

Milý čitateľ, nech už zmýšľaš tak, či onak, nech prijímaš alebo odmietaš moje úprimne myslené rady, zo srdca ti želám, aby si sa rozhodol správne. Lebo všetko vlastne závisí od správneho rozhodnutia. Pri tom rozhodovaní ide vlastne iba o dve relevantné alternatívy: buď uveríš Bohu (Jeho Slovu), alebo uveríš niekomu inému (Jeho nepriateľovi, či už zjavnému alebo maskovanému).

Každý si má možnosť vybrať jednu z tých alternatív. Ak by azda niekto aj odmietol voliť, tak už tým odmietnutím vedomej voľby sa vlastne prihlásil k jednej z nich; žiaľ, k tej horšej.

Podľa toho, s ktorou z týchto alternatív sa ľudia stotožňujú, môžeme ich rozdeliť na dve veľké, veľmi rozdielne, skupiny. Rozdiel medzi nimi je obrovský: dá sa povedať, že okrem istých biologických daností (z ktorých niektoré má však človek podobné alebo zhodné aj s inými tvormi), ľudia dvoch spomenutých skupín – totiž tí, čo patria Bohu (sú Božími deťmi), a tí, ktorí patria svetu (sú satanovými otrokmi) – nemajú vlastne spoločné nič podstatné. Pritom títo ľudia často žijú vedľa seba (v jednom zamestnaní, v jednej rodine, či dokonca v jednom cirkevnom zbore), a predsa každý z nich je občanom úplne inej ríše. Medzi tými ríšami je taký rozdiel ako medzi svetlom a tmou, pravdou a lžou, láskou a nenávisťou, životom a smrťou. Áno, medzi občanmi jednej a druhej ríše je priepastný rozdiel: podstatne sa líši nielen ich terajší život, ale najmä ich budúcnosť (*Lk 17,34-36*).

Jedni i druhí si musia byť vedomí toho, že raz príde koniec – terajšieho ich života i tohto sveta. A predsa, zatiaľ čo pre jedných je toto očakávanie konca spojené s nádejou, s radostným, ba priam nedočkavým, túžobným „MARAN ATHA“¹, tí druhí sa konca desia, snažia sa naň nemyslieť, lebo ich naplňa beznádejou a strachom (treba povedať, že opodstatneným).

V jednom svete sú tu teda dva „svety“. No napriek priepastnému rozdielu medzi nimi, je tu **zatiaľ** (kým trvá čas milosti, a kým trvá život človeka) **možnosť voliť**, a teda aj prejsť „z jedného sveta do druhého...“ – zmeniť svoj život i svoju budúcnosť, a to nie iba tých pár rokov (alebo desaťročí) na tejto zemi, ale vo večnosti.

Naozaj záleží iba na osobnom rozhodnutí každého.

Ako sa rozhodneš ty? Čo si zvolíš ty?

¹ „Pane náš, príd!“

CREDO ! VERÍŠ...? Ale KOMU, ČO a V ČO? VYZNÁVAŠ...? Ale ČO a AKO?

autor: M. B. BenJan

vydal: MBKB, Sliač (v roku 2021)

tlač: Daliprint, B. Bystrica

ISBN: 978-80-8141-268-4

Koľko je u nás kresťanov? Nikto z ľudí to presne nevie. Štatistiky (založené na sčítaní obyvateľov) hovoria, že pomerne veľká väčšina obyvateľov Slovenska sa hlási k niektorej kresťanskej cirkvi, teda, že Slovensko je „v podstate kresťanské“. Autor knihy sa však domnieva, že skutočnosť je úplne iná, že ozajstných kresťanov je podstatne menej. Kresťanom totiž nie je každý, kto to o sebe tvrdí. Či to už proklamuje „zaškrtnutím príslušnej možnosti“ v sčítacom dotazníku alebo inak (napríklad odrecitovaním niektorého z historických tzv. „všeobecných vyznaní“ či nejakého iného „cirkevného kréda“). Kresťanom je iba ten, kto má osobný vzťah s Bohom, kto je „členom Jeho rodiny“ – ten, komu je Boh nielen Stvoriteľom, ale aj Otcom, a Boží Syn Ježiš Kristus mu je nielen uctievanou autoritou (tým, koho oslovuje: „Pane, Pane...“), ale aj vzorom, ktorý nasleduje, a učiteľom, ktorého rešpektuje – tým, kto je jeho ozajstným Spasiteľom. Iba taký osobný vzťah je podmienkou „osobnej“ (nie iba proklamovanej, formálnej) viery kresťana. Viera kresťana musí byť založená na Božom Slove, a človek by jej obsah mal poznať – mal by vedieť „definovať“, čo konkrétne je jeho „osobným vyznaním (krédom)“. Nemusí to byť vyjadrené naspamäť naučenými slovami ani písomnou formou, a ani sa nemusí zhodovať s niektorým z „oficiálnych“ kréd, zato však musí byť pevne zakotvené v Božom Slove, v učení Ježiša Krista (v „jeho teológii“, nie v špekulatívnej „teológii o ňom“), a súčasne vo vnútri (v srdci) veriaceho. Či je tomu naozaj tak, to človek dokazuje svojím každodenným životom – svojimi myšlienkami, slovami, a najmä činmi.

Máš takéto osobné krédo? Ak nie, je najvyšší čas, aby si si ho sformuloval. Ak áno, je ono naozaj vyjadrením tvojej osobnej viery, založenej na poznaní Božieho slova? Inými slovami: Si skutočne kresťanom? Pri hľadaní odpovedí na tieto životne dôležité otázky ti možno pomôže aj táto kniha.